

ELSŐ FEJEZET

GUÐVARR

Guðvarr élesen felszisszenve ébredt, majd félig felült a földön kiterített derékaljáról. Álmodott – egymással küzdő sárkányokról és sasokról, egy úlfhéðnar tágra nyílt és a torka után kapó pofájáról, és a magukat a húsába ásó lényekről. Felhúzta láncingének és az alatta lévő gyapjútunikának az ujját, és szemügyre vette a karján lévő varas heget, azt, ahol a hyrndur előbb Skalk, Helka királynő galdurmanjának a szavára beléfúrta magát, és azt, ahol meg egy isten parancsára kitört onnan. A var már kezdett lejönni, a seb pedig nem fáj, csak az emlék borzalmi szorongatták a mellkasát.

Most már biztonságban vagyok, emlékeztette magát, ahogy vett pár mély lélegzetet, hogy lenyugtassa vadul dübörgő szívét. *Lik-Rifa védelmét élvezem, és ellene még az istenek maguk sem képesek sikerrel kiállni.* Felidézte, ahogy Skalk életre keltette Orna sascsontjait, majd az égben lezajló, vad csatát, ahogy a két isten egymásnak feszült. Árulás és csata napja volt az, vére és hamué. Isteneké és szörnyetegeké. Orna immár ismét csak csont volt. Skalk oda, Helka halott, Guðvarr pedig immár egy sárkány-istennek tartozott hűséggel.

Abban a hosszúházban volt, amelyet Darlba való érkezésekor kiutaltak nagynénjének, Sigrún jarlnak. A ház közepén lévő tűzhely meggyújtásán éppen rabszolgák szorgoskodtak, mire fény és árnyak táncoltak végig a termen. A nyitott ajtón át napfény szűrődött be, amelybe árnyat vetett a küszöb előtt őrt álló dreng sziluettje. Körülötte mindenfelé drengrek ébredtek.

Egy pillanatra azt hitte, hogy ismét Fellur falujában van, az otthonában, ahol minden egyszerű és biztonságos.

Bárcsak ismét ott lehetnék!

Nagyot sóhajtvá a fegyverövéért nyúlt, majd lomhán, sajgó és merev tagokkal felállt és a *brynjája* fölé csatolta az övét.

Egy ajtó megnyikordult, és Sigrún jarl előlépett a hosszúház végéből leválasztott hálókamrájából. Meglátta Guðvarrt, majd magához intette.

– Pengeélen táncolunk – kezdte az asszony figyelmeztető hangszúllyal, amikor Guðvarr odaért hozzá. – Eddig hasznosak voltunk, te pedig tegnap nagy segítségére voltál Lik-Rifának. Erre emlékeztetnünk kell őt.

– De csak óvatosan – mondta Guðvarr, ahogy letörölt egy takonycseppet az orra hegyéről. – Büszke és kiszámíthatatlan, valamint hajlamos a... dühkitörésekre.

– Igen, óvatosan – bólintott Sigrún. – De rettentő fontos, hogy továbbra is hasznosak maradjunk. Te ismered őt jobban. Mivel tudnánk meggyőzni erről?

Lassan már kész mestere leszek a hasznosságnak, gondolta Guðvarr. Először hasznosnak kellett maradnom Skalk, a galdurman számára, hogy életben maradjak, most pedig ugyanezt kell tennem egy sárkány-istennel.

– Kedvére van, ha bókolnak neki – mondta Guðvarr, ahogy felidézte, miképp is hajbókolat és esedezett az életéért, és hogy Lik-Rifa arcán milyen gyönyör is játszott a bókok hallatán, amelyeket a férfi okádott magából, hogy így próbáljon meg pár pillanattal tovább életben maradni.

– Fellur falvának drengreji! – szölt Sigrún jarl, elég hangosan ahhoz, hogy az egész csarnok, az előző napi csata után megmaradt, kicsivel több mint harminc harcos hallja őt. – A világ megváltozott. Immár istenek járnak a földön és szállnak az égben, nekünk pedig alkalmazkodnunk kell, ha élni akarunk. Esküt tettemek nekem, bíztatok bennem. Hát bíztatok most is, én pedig átvezetlek titeket ezen. – Ajka szomorkás mosolyra húzódott, amelynek báját igencsak rontotta az arcát elcsúfító sebhely. – Talán az is meglehet, hogy a végén így még jobban is járunk, mint ha Helka oldalán küzdöttünk volna Störr jarl ellen. Az idő majd eldönti.

A hosszúház ajtajánál őrködő dreng, egy Járn nevű ifjú harcos ekkor a csarnokba lépett.

– Emberek jönnek – szölt idegesen. – És... más dolgok is...

– Készüljete fel! – vetette oda Sigrún jarl Guðvarrnak és a drengreinek, ahogy azok felcsatolták fegyvereiket, és közelebb húzódtak hozzá.

Az ajtóban álló dreng félreállt, majd a következő pillanatban alakok tülekedtek a házba, és egy árny takarta ki a napfényt.

Ahogy beléptek a tűz fényének körébe, Guðvarr látta, hogy egy férfi és egy nő vezeti őket – mindketten sötét hajúak voltak, jóféle *brynját* viseltek, övükről kardok és hosszúkések lógtak, a férfi pedig egy dárdát is tartott a kezében. Mögöttük egy maroknyi skraeling poroszkált, tagjaik túl hosszúak szürke bőrű testükhöz képest, izmaik olyan csomósak, mint a kötél, markukban vagy az övükről lógva durván megmunkált vasfegyverek. Mögöttük pár tennúr repkedett a levegőben. Az egyik odareppent Guðvarrhoz, és megállt közvetlenül előtte. A lény elmosolyodott, felfedve kétsornyi köszörűkőfogát.

Mocskos kis bestia, gondolta Guðvarr, ahogy tekintetét a tennúr patkányszerű testére és túlméretezett szájára emelte.

– Üdvöz légy! – lépett előre Sigrún. – Sigrún jarl vagyok.

– Tudom, hogy ki vagy – felelte a fekete ruhás nő. Az egyik szeme kék volt, a másik olyan fakó, mint a megalvadtn tej. Tetőtől talpig végighordozta tekintetét Sigrúnon.

– Te pedig?

– A nevem Blóta – mondta a nő. – Sárkánytól-született vagyok. Most velem kell jönnötök az udvarra.

– Mi történik az udvaron? – kérdezte Sigrún.

– Lik-Rifa mindenkit hívatott, aki csak harcolt tegnap. Ami pedig azt illeti, hogy mire készül... – Blóta megrántotta vállát. – Ki tudja, mi jár egy isten fejében. – Azzal sarkon fordult, és elsétált.

A nagynénje váltott egy pillantást Guðvarr-ral, mire a legény is vállat vont. Ki tudja, mit akarhatott Lik-Rifa – arra éppen akkora volt az esély, hogy megeszi őket, mint arra, hogy megjutalmazza.

– Utánam! – szolt Sigrún jarl, ahogy megindult a harcos után. Drengrejei követték, Guðvarr pedig megszorozta lépteit, hogy mellette tudjon maradni.

Maguk mögött hagyták a hosszúházat, bár Guðvarr egy pillanatra megállt, amikor látta, hogy odakinn egy troll várakozik a sárkánytól-születettekre.

Hatalmas volt, a bőre göcsörtös és vastag, mint egy öreg tölgyfa, pörölyszerű markában szögekkel kivert bunkósbótot szorongatott. Morcos képpel morrantott egyet, majd sarkon fordult, és követte a két sárkánytól-született harcost.

Végighaladtak a hosszúházak és kovácsműhelyek közt vezető döngölt földúton, csatlakozva az elhunyt Helka királynő csarnokába tartó emberáradathoz – az egykoron Orna csontjaival megkoronázott épület volt a legnagyobb a hegyen, amelyre az erőd épült. Az út kiért az udvarra, Guðvarr pedig, ahogy keresztülsétált rajta, végighordozta tekintetét a romokon és a csarnok maradványain. A hullákat és a törmeléket eltakarították ugyan, de a földön még mindig gödrök és hasadékok éktelenkedtek, hála a Lik-Rifa és Orna közti vad párbaj pusztításának. Mindenfelé tollak és felismerhetetlen hús- és csonthalmok hevertek, itt-ott pedig sötét foltokban éktelenkedett az odaszáradt vér.

Az udvar túlsó végében, a lakomacsarnok lépcsői előtt férfiak és nők térdepeltek egy hosszú sorban, úgy ötvenen vagy hatvanan, a csuklójuk összekötte a hátuk mögött, mindannyian drengrek, sokuk véres, sebesült az előző napi csatáa után. Sárkánytól-születettek és trollok álltak felettük.

Helka drengrjei, döbbsent rá Guðvarr, ahogy felismerte némelyiküket.

Lik-Rifa női alakjában állt a lakomacsarnok lépcsőinek tetején, sötét hajjal, magasan és királyi tartással, hamuszürke, vörössel szegett tunikában. Arcát és karját azonban friss sebek csúfították, egyik szeme pedig úgy fel volt duzzadva, hogy kinyitni is alig bírta.

Érdekes... akkor hát nem sebezhetetlen, gondolta Guðvarr, majd gyorsan elnémitotta gondolatait, hátha az isten képes olvasni az elméjében. Lik-Rifa oldalán két faoszlop állt, mögötte a csarnok ajtaját letépték a falról – az egyik szárnya lógott a zsanérról, a másiktól csak gyújtós maradt. Az ég felé egy fél fal nyújtózkodott, a vaskos rönkök töredezetten meredeztek, míg a tető teljesen odavolt. Guðvarr Lik-Rifa mellett ott látta Drekr természetes alakját – bár az isten még nála is magasabb volt –, mellette pedig annak nővérét, Ilskát, a Rettegettet, a hollótetők vezérét.

Többé már nem zsoldosok, hanem immár egy isten díszőrsége.

Vaesenek is voltak ott, skraelingek és trollok, tennúrok és még más lények, akik természetében Guðvarr nem volt biztos. Már attól is a hideg futkározott a bőrén, hogy rájuk nézett. Az udvar széle mentén még több harcos állt, sokuk férfi és nő, azon sárkányimádók, akik mindig is az árnyak közt bujkáltak, most pedig királynőjük eljöveteletől merésszé váltak.

Sigrún jarl magabiztosan lépkedett a két sárkánytól-született harcos mögött, egyenesen a csarnok lépcsőjéig, ahol aztán megállt, Guðvarr mellette, a drengrjei mögöttük. Sigrún felpillantott Lik-Rifára, aki rezzenéstelen tekintettel viszonzta a nő pillantását, majd Sigrún jarl fejet hajtott az isten előtt. Lik-Rifa szeme még csak meg sem rebbent, majd tekintete Guðvarr-ra siklott, és egyenesen a legény szemébe nézett. Guðvarr nyelt egyet, majd, követve nagynénje példáját, ő is meghajolt, mire Lik-Rifa ajkának sarka mosolyra húzódva megrebbent, aztán az isten tiszteletadásuk elismeréséül biccentett egyet, mielőtt tekintete továbbsiklott volna.

Az udvarra egyre többen és többen gyűltek, harcosok és városiak, némelyek Lik-Rifa hívó szavára feleltek, másokat a csodálat és a döbbenet vonzotta, megint másokat meg Lik-Rifa követői tereltek oda. Guðvarr látta a fakó hajú, terebélyes és töpörödött Vas-Markú Glunn jarlt meg a nála idősebb, karcsúbb és magasabb Svardot, a Karmolót, mögöttük pár tucat drengjrük, akiket egy sor sárkánytól-született, skraeling és sárkányimádó kísért az udvarra. Előttük maroknyi troll lépkedett, mindenféle finomkodás nélkül utat nyitva nekik a duzzadó tömegen keresztül. A rabokat Guðvarr, Sigrún és az asszony drengrjeinek közelében állították meg

Lik-Rifa tett egy lépést előre, mire az udvarra csend borult.

– Darl népe, új korszak hajnala virradt, nektek pedig abban a kegyben esett részetek, hogy szemtanúi lehettek ennek. – Karját szélesre tárta. – Új királynőtök van. Nemcsak Darlnak, hanem egész Vigriðnek. Nem valami kicsinyes trónbitorló, hanem egy ISTEN! – Az utolsó szót úgy üvöltötte, a szája szélesebbre és hosszabbra nyúlt, vörös pofa és többsornyi borotvaéles fog villant, nyál repült. Aztán az arca ismét visszavette normális, emberi alakját, miközben állának vonala és orcája megrebbent, remegés futott rajta végig.

– Közületek sokan tegnap ellenem harcoltak. – Felszisszent, majd baljóslatú tekintetét végighordozta előbb Glunnon, Svardon és drengrekből

álló kíséretükön, majd a lépcső előtt térdeplő harcosokon. – Ezek itt Helka drengrjei, kik esküt tettek neki. Helka immár halott, azonban ezen emberek még mindig hozzá és az ő vérvonalához köti az eskü. – Felhorkantott. – Helkával hűséges szövetségeseim végeztek – mutatott Guðvarr-ra és Sigrúnra.

– És a fiával, Hakonnal is – cincogta Guðvarr. – Őt én magam vágtam le – tette hozzá.

– Azonban Helka egyik fattya még él – mondta Lik-Rifa keserűen. Hátrapillantott a válla fölött, mire Drekr előrelépett, és odahajolt hozzá.

– Estrid, Helka lánya – hallotta Guðvarr Drekr suttozását.

– Igen, Helka lánya. Így hát ezeket a lábam előtt térdeplő harcosokat még mindig köti hűségesküjük. – Felsőhajtott, a fejét csóválva. – Végeztek velük! – mondta.

A drengrek kegyelemért könyörögve kiabáltak és sikítottak, ahogy a trollok a magasba emelték bunkóikat, majd lecsaptak velük – vér fröcskölt, csontok roppantak, hús zúzódott. A sárkánytól-születettek döftek, vágtak és daraboltak lándzsáikkal, kardjaikkal, baltáikkal, majd a sikolyok és kiáltások kakofóniája abbamaradt, ahogy tucatnyi szívdobbanással később már az összes dreng halott volt, vérük pocsolyába gyűlt a döngölt földön.

Guðvarr tett egy lépést hátra, és kézfejével letörölte arcáról a ráfröcscent vérpermetet. Még Sigrún jarl is döbrentnek tűnt, de aztán gyorsan összeszedte magát.

– Hozzátok őket előre! – mutatott Lik-Rifa Glunn és Svard jarlra és az ő követőikre, mire azokat, bár látszott, hogy ódzkodnak ettől, a sárkányisten felé tolták.

– Ti ketten – mutatott Lik-Rifa hosszú körmű ujjával Glunnra és Svardra. – Lépjetek közelebb!

A sárkánytól-születettek utat nyitottak, Glunn és Svard pedig megindult előre, Guðvarrtól nem messze, Helka kivégzett drengrjei előtt állva meg.

– Úgy hallom, mindketten jarlok vagytok, akik tegnap ellenem küzdöttek, mivel esküt tettetek Helkának. Igaz ez?

– Hja – mondta Vas-Markú Glunn, ahogy felpillantott Lik-Rifára.

– És te? – kérdezte Lik-Rifa, amikor Svard nem felelt.

– Így volt – szólt Svard jarl –, de Helka halott, az esküm pedig nem köt a gyermekeihez. – Idegesen a lába előtt heverő hullák felé pillantott.

– Nos, ami azt illeti – szólt Lik-Rifa –, pont erről kívántam értekezni veletek. Hajlandók vagytok esküt tenni nekem?

– Én igen – felelte Svard fürgén.

Vas-Markú Glunn horkantott és köpött egyet, aztán előbb hátrapillantott a drengreire, majd fel Lik-Rifára.

– Ha esküt teszek neked, érted harcolok, talán a véretem hullatom érted, mit teszel érte ezért cserébe?

Lik-Rifa arcának egy izma megremeg, majd az isten elmosolyodott.

– Hatalmassá és gazdaggá teszek, és neked hála a skaldok ezer éven át fogják zengeni dalaikat rólad. Hát nem ez minden, amire csak vágysz?

– Akkor hát esküt teszek neked – bólintott Glunn.

– Helyes – mondta Lik-Rifa, majd összehúzta szemöldökét. – De nem hiszem, hogy *mindketten* méltók vagytok arra, hogy engem szolgáljatok. Bár az egyikőtök talán az... – Felemelte kezét. – Drekr, adj mindkettőnek fegyvert!

Drekr előrelépett, és kihúzta hosszúkését és rövid nyelvű baltáját az övéből, majd lehajította azokat a lécsőre, úgy, hogy Glunn és Svard lába előtt érjenek földet.

Mindkét férfi a fegyverekre meredt.

– Nos, mire vártok? Mutassátok meg, melyikőtök is méltó – utasította őket Lik-Rifa.

Glunn mozgásba lendült, Svard egy szívdobbanással később követte. Pont, ahogy Svard a balta után nyúlt, Glunn kezébe kapta a hosszúkést, és annak pengéjét a markolatig Svard hasába mélyesztette. Svard felnyögött és összegörnyedt, térdéből elszállt az erő, mire Glunn kitépte belőle a hosszúkést. Svard a földre zuhant, pár pillanatig még rángatózott, majd nem mozdult többé.

Glunn lehajolt, és tisztára törölte a pengét Svard tunikájában.

– Úgy tűnik, te vagy a méltó – szólt Lik-Rifa. – Követni fognak ennek az embernek a harcosai?

Glunn hátrapillantott saját és Svard drengreire.

– Követni. Éppen most vívtam holmganga párbajt a jarlujkkal, és győzedelmeskedtem. A holmganga törvényei szerint nem állhatnak bosszút vagy követelhetnek elégtételt. Minden, ami egykoron Svardé volt, immár az enyém. Úgyhogy igen, szolgálni fognak engem. Nem igaz? – fordult Svard drengrejeihez.

„Hja” kiáltások kórusa hallatszott.

– Helyes – bólintott Lik-Rifa. – Most pedig úgy megéheztem ettől a sok izgalomtól. Jöjj, étkezz velem! Mint ahogy ti is – mutatott Lik-Rifa Sigrúnra. – És te is, Guthlaf – mondta Guðvarr-ra mutatva.

A nevem Guðvarr, te idióta, javította ki a férfi Lik-Rifát gondolatban, majd egy pillanatra félelem hasított belé. Látja, hogy mi jár a fejében? Végül is isten.

Lik-Rifa azonban semmit sem szólt, mindössze sarkon fordult, és besétált Helka csarnokának romba dőlt ajtaján.

– Maradj a közelemben! – suttogta Sigrún az unokaöccsének, ahogy megindult felfelé a csarnok lépcsőin.

Guðvarr nagyot sóhajtva követte őt.

Be a sárkány barlangjába.

MÁSODIK FEJEZET

VARG

Aú! – sziszegte Varg, ahogy Røkia átszúrta az orcájáról lelógó bőrlebensyt egy horgászhoroggal, amit aztán arcának húsába döfött, és áthúzott a lyukon egy cérnaszálat. Varg érezte, hogy friss vér csorog a szakállába. – Aú! – bukott ki belőle ismét.

– Hagyd abba a panaszkodást – motyogta Røkia, ahogy nekiállt összeölni az arcát.

– Nem panaszodom, de ha egyszer fáj.

– A fájdalom egy ellenség. Győzd le! – közölte vele Røkia.

Varg felsóhajtott.

Egy arc jelent meg előtte – a jóképű Svik, fonott szakállával és olajozott, vörös hajával. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki az előző nap ádáz csatát vívott. Svik a homlokát ráncolva pillantott rá.

– Előbb a füled, most meg az arcod. Ha továbbra is hagyod, hogy darabokat metsszenek ki a testedből, hamarosan semmi sem fog maradni belőled.

– Nem *engedtem* – húzta össze a szemöldökét Varg, mire Røkia öltései megfeszültek. A férfi felszisszent. *A döfködés jobban megy neki, mint az öltögetés.*

Røkia hátradőlt, és a levegőbe lendítette a kezét.

– Ez nevetséges! – méltatlankodott a nő.

– Røkia előbb megmentette az életedet, most meg még össze is ölt. Mihez kezdenél nélküle? – folytatta Svik, ügyet sem vetve Røkiára.

– Sokkal tartozom neki – értett vele egyet Varg. *Bár ezt a sebet pont úgy szereztem, hogy átmásztam egy erőd falán, és több tucat ellenség közé*

vetettem magamat, hogy megmentsem Røkiát. Erre meg a végén ő lett az, aki megmentett engem.

– A láncingedet meg kell tisztítani – jegyezte meg Svik a vérfoltokra mutatva. – A vértől berozsdásodik.

Varg lepillantott a láncingre, szemügyre véve a sötét foltokban odaszáradt vért. Még a Glornirtól kapott ezüst karperecét is vér fedte.

– Ezt már én is mondtam neki – jegyezte meg Røkia.

– Hallgatnod kéne Røkiára – vetette oda Svik Vargnak mosolyogva.

– Hallgatók is – felelte Varg. – Úgy lesz. Mármint megtisztítom a láncinget, úgy értem.

– Szeretnéd, hogy tovább varrjam az arcodat, vagy túlságosan fáj? – kérdezte Røkia gúnyosan.

Svik felkacagott, míg Varg élesen beszívta a levegőt.

– Folytasd, kérlek! – mondta.

Røkia horkantott egyet, majd folytatta az öltögetést.

Egy padon ültek Jaromir herceg iskidani erődjének, a Valdainak udvarán, a fejük felett felhőtlen ég, perzselő nap és köröző dögevő madarak. Az udvart vérfoltok mocskolták, a betört kapu egyik oldalán halomban álltak a holttestek. A halálban fakó karok, lábak, arcok fergetege. Tátott szájak módjára meredő, megfeketedett sebek. Jaromir druzsinái, mind megfosztva fegyvereiktől és vértjüktől, csizmájuktól és bricseszüktől, mindentől, amit csak megérte elvenni. Tetemükön keselyűk, a csőrük vörös. A holtak halmán túl, az egyik fal mentén frissen felhúzott, kövekkel fedett sírhalmok sorakoztak – tizenöt véresküdt esett el az előző napi ütközetben. Varg maga is segített megásni azokat a sírokat, könnyeit hullatta, ahogy a köveket harcostársaira helyezték. Edel még mindig ott állt, a sírokra meredve. Az elesettekkel együtt egyik kopóját is eltemette, míg az életben maradt kutya keresztben hevert a köveken. Az idős vadász nő sírt. Varg félrenézett, majd tekintete a legnagyobb sírhalmon állapodott meg, azon, amely alatt Jeges Ingmar feküdt. Akivel Jaromir pengéje végzett.

– Csak egy rövid ideig ismertem – motyogta Varg magának. – De... hosszabbnak tetszik. – *Mintha a családtagom lett volna. Egészen mostanáig*

az egyetlen család, amelyet ismertem, a húgom volt. Keze az övéről lógó erszényhez tévedt, ahol Frøya hajának egy tincsét tartotta.

– Amikor együtt állsz valakivel a pajzsfalban, a köztetek lévő kapocs erőssé lesz – mondta Svik, kezét Varg vállán nyugtatva.

– Minél többet beszélsz, annál rondább lesz a heged – jegyezte meg Røkia halkán, figyelmét feladatának szentelve.

– A hegek jóképűvé tesznek – szölt Svik. – Ellenállhatatlannak a nők számára.

Røkia megvetően felhorkantott, mire Svik elvigyorodott.

Az udvaron itt-ott véresküdtek ültek, a legtöbben vagy sebeiket, vagy megrongálódott felszerelésüket ápolgatták – vagy a húsukon, vagy a láncingükön végigszaladó vágásokat varrták, öltötték, foltozták, olajozták. Páran a falakon és a tornyokon álltak őrt.

Glornir és Vol kilépett a lakomacsarnok ajtaján – Glornir a hosszúbal-táját egyik vállán egyensúlyozta, míg szabad kezével védelmezően szorította a seiðr-boszorkány karját, minden lépésénél támogatva őt. Bár miután látta, hogy az asszony mit művelt Jaromirral az ereje segítségével, Varg sejtette, hogy tökéletesen képes ellátni magát.

Sulich ott sétált mellettük, a feje frissen borotválva, testén a Vargtól kapott szegecselt lemezes vért, övéről íjhüvely és tegez lógott. Őt vagy kéttucatnyian követték, férfiak és nők, sápatagok és sötét bőrűek. Azok a rabok, akikre a lakomacsarnok mögötti termekben letek.

– Valóban mind a Nagy Khagan tisztátalan gyermekei? – kérdezte Varg.

– Legalábbis Sulich ezt mondta, és ő már csak tudja, miután ő is egy közülük – felelte Svik.

Vol körbepillantott az udvaron, és meglátta a Røkiával és Svikkel üldögélő Vargot. Mondott valamit Glornirnak, majd megindultak feléjük.

– Végeztem – jelentette ki Røkia, majd hátradólt, és szemét összehúzva megvizsgálta a keze munkáját. Megcsomózta a macskabél cernát, és elvágta hosszúkésével. Varg óvatosan megérintette a sebet: a bőr duzzadtnak és egyenetlennek tetszett.

– Köszönöm!

– Huh – morrantotta Røkia.

Glornir üdvözlőn biccentett feléjük egyet, hatalmas teste árnyékot vetett Vargra.

– Vezér – mondták mindhárman.

– Vol – szólt Svik –, jó ismét köztünk látni téged!

Vol lefogyott, az arcát véraláfutások borították, a nyakán lévő seiðr-tetoválások úgy összemosódtak a zúzódásaival, hogy alig lehetett őket látni. A szája körül vörös, túszerűszerű sebek sorakoztak ott, ahol az ajka korábban össze volt öltve. Sötét tekintetéből azonban erő áradt.

– Jó ismét köztetek lenni, Svik, és jó látni téged, meg az összes fivéremet és nővéremet – mondta a seiðr-boszorkány feldagadt ajkával, majd Varg felé fordult. – Glornir azt mondja, sokat fejlődöttél. Hogy immár valóban egy vagy közölünk. Nem feledtem, hogy ígéretet tettem neked Rotta kamrájának barlangjaiban. Tartozom neked egy akállal.

– Elég erős vagy hozzá? – kérdezte Glornir.

– Ccc, Jaromirt sikerült kibeleznem, nem igaz?

– Hja, úgy bizony – bólintott Glornir, hangjában egy csepp büszkeséggel, miközben a szája ritka mosolyra húzódott.

Vol kinyújtotta kezét, és megérintette Varg vállát.

– Továbbra is ez a kívánságod? Végignézni egy akállt nem kis dolog. Könnyedén felfedhet olyan dolgokat, amelyekről az a legjobb, ha az ember... nem is tud.

Varg lélegzete megakadt mellkasában. Megtudni, hogyan is halt meg a húga. Egész idő alatt végig ez hajtotta. *Látni fogom Frøya utolsó pillanatait.* Már hosszú ideje vágyott erre, azonban ahogy most belegondolt, a félelem magja eresztett gyökeret a gyomrában. Egy dolog tudni, hogy valaki meghalt, míg végignézni a haláltusáját már egészen más, akkor is, ha az ember éppen csak a múltba pillantott.

Ő a húgom. Az egyetlen ember, akit valaha is szerettem, vagy aki engem valaha is szeretett. Tartozom neki ezzel.

– Tudnom kell – mondta. – De csakis miután felgyógyultál.

Vol bólintott, majd elmosolyodott.

– Elég jól vagyok. Akkor hát ma este.

– Ma este – visszhangozta Varg.

– A láncingedet meg kell sikálni – morrantotta oda Glornir Varnak, ahogy összehúzott szemöldökkel szemlélte a vérrel szennyezett foltokat.

– Vagy még a végén berozsdál.

– Már szoltunk neki – mondta Svik.

– Mindjárt nekiállok – ígérte Varg.

Vol a kezét leengedve megérintette az övéről lógó, megfeketedett vas-
karikát és az abba akasztott két kulcsot.

– Hol vannak?

– A toronyban – felelte Glornir az egyik kaputorony felé intve. A torony
ajtaja előtt két véresküdt állt őrt.

Vol megindult a torony felé, Glornir egy lépéssel lemaradva követte.

– Gyerünk! – szolt Svik, ahogy a nyomukba indult. Røkia összenézett
Varggal, majd megrántotta a vállát, ahogy mindketten követték őket.

– Vezér – mondták az örök, mire Glornir biccentett nekik egyet, azok
meg felnyitották előtte az ajtót. Glornir megállt egy pillanatra, és vissza-
pillantott Volra.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Glornir az asszonyától.

– Igen – felelte Vol. – Jaromir rabszolgái voltak, hatalommal bírt felettük.
Velük utaztam, nem önként szolgálták őt, nem az ellenségeink. – Megci-
rógatta férje arcát. – Bízz bennem!

Glornir belépett a toronyba, Vol követte, Svik meg a seiðr-boszorkány
mögött pár lépéssel lemaradva. Varg megszorázta lépteit, hogy még
azelőtt be tudjon slisszanni az ajtón, hogy a többi véresküdt odatömö-
rülne.

A szobát a magasan lévő ablakon beszökő fénynyaláb szelte át, Varg
pedig pislogott egyet, engedve, hogy a vérében élő farkas átjárja őt, mire
látása és egyéb érzékei rögvest kiélesedtek. A levegő vértől és veríték-
től bűzlött.

Egy négyzetes helyiségben álltak, amelynek egyik végéből lépcső indult
fel a fal tetején végigfutó mellvédhez. Idebenn újabb véresküdtek ültek szé-
keken, éppen kockázva. A szoba közepén egy karám húzódott, benne két
alakkal – egy szalmaágyon fekvő, borotvált fejű nővel és egy fekete bőrű,

termetes férfival, aki közvetlen mellette ült, és haragos tekintettel nézett fel Volra és Glornirra. Mindketten meg voltak kötözve, nyakukra pedig rabszolgagallér feszült.

– Hagy Iva békén! – mondta a bika-férfi, akinek hangja úgy morajlott, mint a távoli mennydörgés. A nyakát és fejét körbefogó kötést száradt vér itatta át, miután Jeges Ingmar megszurta és megverte őt egy törött dárda-nyéllel. Ingmar, Rokia, Svik és Varg együttes erejére volt szükség ahhoz, hogy kiüssék a tisztátalan rabszolgát. Varg még sosem látott az övéhez fogható erőt.

– Taras – szólt Vol gyengéden, ahogy előrelépett. – Azért jöttem, hogy segítsek Ivának. – Kis szünetet tartott. – És neked is, ha engeded.

– Segít? – Taras zavartan összevonta szemöldökét. – Segít Iva, nem bánt őt? – Aggodalmasan a szalmán fekvő nőre pillantott. Haja olyan rövidre volt borotválva, hogy alig volt több borostánál, tunikájától megfosztották, hátán és mellkasán körben kötés húzódott. Karján, mellkasán és fel a nyakán egészen az állkapcsáig tekergőző tetoválások díszeltek. Sápadt volt, bőrén veríték csillogott, kötéseit pedig vörös foltok itatták át ott, ahol Sulich nyilai beléfúrdtak. Taras védelmezőn átölelte őt izmuktól vaskos karjával, és megszorította a kezét.

– Mi? – motyogta Iva, kinyitva a szemét. Felemelte a fejét, és felpillantott Volra és Glornirra. – Mi történt? – kérdezte; a hangja reszelős suttogás.

– Csata – felelte Taras.

– Arra magamtól is rájöttem – grimaszolt Iva. Megpróbált felülni, mire felszisszent.

– Vesztettünk – mondta Taras szomorkásan.

– Ezt is sejtettem.

– Jaromir meghalt, az összes druzsinájával együtt – mondta Vol. – Valdai immár a miénk.

– Jaromir halott? – mennydörögte Taras. Szája lassan mosolyra húzódott.

– El kéne mennetek – szólt Iva. – Mielőtt még Rurik ideér.

– Rurik? – suttogta Varg Sviknek.

– Jaromir fivére. Mindent egybevetve egy újabb senkiházi mocsok – felelte Svik szintén suttogva.

– Ezeket Jaromir holttestén találtam – mondta Vol, majd feltartotta a vaskarikán lógó két kulcsot. – A gallérijaitok kulcsai. – Leguggolt, és az egyiket Iva rabszolgagallérijának zárjába illesztette, majd elfordította, és levette a gallért a nő nyakából. Aztán ugyanezt megtette Tarasszal is. A kettejüket megbéklyózó kötelek felé biccentett, mire Glornir előhúzta hosszúkését, és átnyújtotta Volnak. Taras teste megfeszült.

– Bízz bennem! – mondta Vol.

– Az nem könnyű feladat – lihegte Iva, de ettől függetlenül kezét Taras karjára helyezte, a férfi pedig bólintott.

Vol előrehajolt, átmetszette a béklyóikat, majd felállt.

– Immár mindketten szabadok vagytok.

– Szabadok? – értetlenkedett Taras lassan, a szó úgy pergett nyelvérről, mintha valami ismeretlen ételt kóstolt volna. A homloka ráncba szaladt. – Mit teszünk, Iva? – kérdezte a seiðr-boszorkánytól.

– Nem... nem tudom – válaszolta Iva. – Korábban még sosem voltam szabad.

– A legjobb lenne, ha itt maradtátok lábadozni, amíg elég jól nem lesztek ahhoz, hogy utazzatok – tanácsolta Vol. – Van víz és étel. Amint elég jól lesztek, oda mentek, ahová csak akartok. Mindössze egy dolgot kérek tőletek: hogy soha többé ne álljatok ki ellenünk.

– Erre a szavam adom – mondta Iva, ahogy kezét a sebeire szorította.

– Többé nem harcol ti. Taras ígéri – bólintott a bika-ember.

– Helyes – mondta Vol.

– Mindjárt hozunk nektek ételt és italt. De Iva, Taras, tudjátok, hogy nem kell idebenn maradnotok. Nem vagytok a rabjaink.

– Taras marad Ivával – jelentette ki Taras.

– Szeretném látni a napot és érezni a szellőt – mondta Iva.

Taras könnyedén a karja közé kapta Ivát, ahogy Vol sarkon fordult, és Glornirral és a többi véresküddtel a nyomában maga mögött hagyta a tornyot.

Kiléptek a napfénybe, Taras pedig követte őket Ivával a karjában. A nő hunyorogva felnézett az égbe, és elmosolyodott.

– Szabadság – suttogta. Aztán tekintete megakadt valamin jóval a fejük felett, mire homloka ráncba szaladt.

– Figyelj az égre! – kiáltotta az egyik, a falon álló őr, mire mind felpillantottak.

Varg két alakot látott az égen; magasan felettük köröztek, és egyre nagyobbakká lettek, ahogy ereszkedtek. A távoból aprónak tűntek, de aztán Varg megpillantotta az égen köröző keselyűk körvonalát, és rádöbrent, hogy valami nincs rendjén. Ezek a madarak nagyobbak voltak. Sokkal nagyobbak.

Sulich előhúzta íját annak tokjából, fűrgén felajzotta, a nyilat az idegre illesztve hátrahúzta.

– Várj! – morogta Glornir.

A két madár még lejjebb ereszkedett, és minél közelebb értek hozzájuk, annál egyértelműbbé vált, hogy közel sem hétköznapi madarak. Varg rádöbrent, hogy két hatalmas, hangosan vijjogó hollóval néz farkasszemet. Szárnyaik rebbenésére felkavarodott a por.

Varg egyszeriben rádöbrent, hogy a rikácsolásuk között felismerhető szavak bújnak meg.

– Véresküdtek – vijjogták a hollók. – A véresküdteket keressük.

Glornir szája elé emelte tölcsért formáló kezét.

– Mi vagyunk a véresküdtek! – kiáltotta.

A két madár porfelleget verve már le is szállt az udvarra. Az egyik felrikkantott, majd nekiállt tisztogatni a tollait.

– Glornir – károgt a másik holló.

Glornir előrelépett.

– Én vagyok Glornir – mondta.

A holló hátáról egy tennúr ugrott le – szárnyát szétcsapta, hogy lassítsa a zuhanását, majd piheként leszállt a földre. A derekán lévő övről egy erszény lógott alá, Varg pedig felismerte a lényt. A Grimholtnál találkozott vele, Orka társa volt.

– A nevem Vesli – mondta a lény. – Hosszú-időt utaztam, hogy rátok leljek. Üzenetet hozok Orka úrnőmtől.

Glornir várt, mire néma csend telepedett az udvarra.

– Rettentő sokfelé kerestünk titeket. Vesli fázik, fáradt, és... – a tennúr figyelmét mintha elterelte volna a hullahalom; megnyalta az ajkát – ...éhes.

Varg felszisszent.

– Nos, mi Orka üzenete? – törte meg a csendet Glornir.

– Ó, öö, igen – mondta a tennúr, ahogy elszakította tekintetét a holttestektől. – Orka úrnóm üzeni, hogy Elvar Tűz-Ököl, az ádáz-had vezére fel kívánja bérelni a véresküdteket.

– Mire? – kiáltotta Svik.

A tennúr hegyes fogait megvillantva elvigyorodott.

– Legyőzni egy sárkányt.

HARMADIK FEJEZET

ELVAR

Elvar nagyot sóhajtvá hátradólt apja trónján. Azon a trónon, amelyből a férfi Snakavikot és az egész vidéket irányította, ameddig csak a szem ellátott a hegy tetején álló erődből.

– Az apám trónusa. Az apám csarnoka. Immár az *én* trónusom, az *én* csarnokom – suttogetta magának.

– Mi az? – szólalt meg mögüle egy robajló hang, mire a lány a nyakát kicsavarva hátrafordult. Hrung felkavaróan rezzenéstelen, opálos tekintetével nézett vissza rá, ahogy hatalmas, lemetszett feje ott ült sziklából való piederstálján.

– Csak az élet dolgain merengek, jó öreg Hrung. És azon, hogy az élet mennyire... változékony is. – *Nem is olyan régen még egy harcos voltam a sok között, a pajzsfalban küzdöttem, legyőzött egy sárkánytól-született. Most pedig...*

Szemügyre vette apja csarnokának romjait.

A lába elé két ládát helyeztek, mindkettő telve az istenek csataterén, az Oskutreð síkságán gyűjtött kincsekkel. A földet körülöttük még mindig vér szennyezte, itt-ott sötét foltokként tűnve fel az Elvar körül finoman szállingózó és az emelvényen és a csarnok döngölt földjén megtelepedő hó alól, mire Elvar szorosabbra húzta a nyaka körül medveprém köpenyét. A törött rönkök úgy meredeztek a magasba, mint egy hatalmas bálna szilánkos csontjai, ott, ahol a farkas-isten, Ulfrir gyűjtőssá zúzta a csarnokot, Elvar feje felett pedig az ónszín ég friss hótól volt súlyos és duzzadozó. Egy ideje már drengrek munkálkodtak azon, hogy eltakarítsák a pusztítás nyomait, felemelve a rönköket és a romokat, hogy kiszabadítsák alóluk a sebesülteket,

és elvigyék onnan a halottakat – olyan drengrek, akik egészen tegnapig az apja, Störr jarl felesküdött harcosai voltak.

Többé már nem köti őket eskü hozzá, mivel hús Ulfrir bendőjében, én meg kardot döftem az örökösébe, Thorun bátyámba.

Elvar itt-ott elszórva a csarnokban látta az ádáz-had tagjait – Orv, a Settenkedő kezében tartotta íját, az idegen lazán tartott nyílvevessző, Sólín, a Köpködő egy rönkoszlopnak dőlt, egyik keze a hüvelyében pihenő kardja markolatán, miközben Urt, a Mosdatlan a bejárat mellett állt, mások meg az árnyak közt rejtőzködtek.

Engem oltalmaznak, az én ádáz-hadam. Nem mintha immár szükségem lenne oltalmazásra. Az őt legyező alakban körbevevő harcosokra pillantott, mindegyikük magas és széles vállú, a szakálluk befonva, mellükön láncing feszült, fegyverövről balták és kések lógtak. Közel két tucat berserkir.

Az én berserkirjeim.

Valami furcsa galdur-mágia nyomán az apja és a bátyja halálával a harcosok feletti hatalom Elvarra szállt, aki a következő volt az öröklési sorban, a lány pedig erre vágyott, ezért is jött ide. Ebben reménykedett.

Vigyázz, mit kívánsz!

Az egyik berserkir a társaitól külön állt – a sötét és természetes Berak. Elvar emlékezett rá, miképp is követték a nyomát Iskalt szigetére, vadászták le és találtak rá, éppen egy ifjú trollbikával viaskodva. Kezét a nyakában lógó trollagyarhoz emelte. Mindez mintha egy egész élettel korábban történt volna.

Berak előregörnyedve beszélgetett halkán a feleségével, Uspával, aki egyben Elvar seiðr-boszorkánya is volt. Uspával, akinek karján és alsó állkapcsán tetoválások futottak végig, és akinek övéről egy az Oskutreð csatasíkján szerzett hosszúkés lógott. Uspa volt az, akinek hála elindultak ezen az új ösvényen, Uspa, aki közölte velük, ismeri az utat Oskutreðbe, Uspa, aki seiðr-igéjét, a blóð-svariðot felhasználva mindannyiukat megeskette, hogy segítenek neki felkutatni elrabolt fiát.

Uspa volt az, aki elültette ezt az átkot a véremben.

– Ó, valóban az ám az élet egyik csodája – szolt Hrungr mögüle –, hogy miképp is változik, pengeélen táncolva. Ennek hála marad érdekes.

– Kétlem, hogy az apám egyetértene veled – jegyezte meg Elvar sötéten.
 – Mint ahogy a fivérem sem.

Megölte a bátyját, elmetszette a torkát, miután az meg akarta gyilkoltatni őt, Thorun hulláját kivitték a csarnokból a többi holttesttel együtt. Az apjából nem sok maradt, amit ki lehetett volna vinni, miután Ulfrir megette őt.

Az apám halott. Elvar már régóta álmodozott arról, hogy végez az apjával. Gyűlölte őt, ugyanakkor viszont a megbecsülésére is vágyott. Képzeletében mindig metsző dolgokat vágott a fejéhez; látta, ahogy a férfi roskadozik azon megbánás borzalmas súlya alatt, ahogy a lányával bánt, hallgatta, ahogy a bocsánatáért esedezik. Elvar néha még életben is hagyta őt.

Azonban ezekből semmire sem került sor. Helyette Skuld a levegőbe hajította Störrt, egyenesen a hatalmas farkas tátott szájába, aki aztán egy szívdobbanás alatt darabjaira tépte.

Elvar azt hitte, hogy ennek nyomán majd győzedelmesnek érzi magát, hogy öröm és csupa komor elégtétel járja majd át.

Azonban nem érzett mást, csak zsidbadtságot.

– Ebben aztán igazad van – kuncogott Hrung, a hang vibrálása Elvar egész testét átjárta. – Az élet valóban szeszélyes.

– Hja – értett vele egyet Ulfrir az árnyak közül, a nyakát körbefogó gallért piszkálva.

– Ej, Ulfrir, barátom – morajlotta Hrung –, immáron rabszolga lett belőled, ami, beismerem, nem egy kellemes dolog, de a dolgok állhatnak rosszabbul is.

– Valóban? – horkantotta Skuld, vetve egy haragos pillantást Elvar felé, aki feltette a gallért az ő és apja nyakára.

– Hja. Lehetnél csak egy fej, ami nem egy olyan élet, amelyet bárkinek is ajánlanék.

Ulfrir egyetértően biccentett egyet.

– Uspa, Berak – szólította őket Elvar, mire a seiðr-boszorkány és a berserkir elé járult.

– Elvar jarl – köszöntötték mindketten.

– A kincsünket – mutatott Elvar a lába előtt heverő két ládára – át kell vinni apám kincseskamrájába. – A romokban álló csarnok hátul-

jában nyíló ajtó felé biccentett. – Uspa, bocsásd rájuk védelmed seiðr-szavaiddal.

Uspa bólintott, Berak pedig már mozdult is, hogy felvegye az egyik lábát. – Még ne! – mondta Elvar. – Előbb még szükségem van rájuk.

Az emelvény előtt egy padon, közel Elvarhoz, ott ült az öccse, Broðir. A fiú tekintete idegesen ide-oda járt a csarnok romjai, Elvar és az immár köztük ülő élő istenek közt.

Broðirt is meg kellett volna ölnöm? Az apja ezt tanácsolta volna neki. Broðir volt vérvonalának utolsó tagja, az egyedüli személy, akinek kedvezett volna Elvar halála. *Ha megölne, hatalmat szerezne a berserkerek fölött, és az nem kevés hatalom.* A fiú azonban megadta magát neki, Elvar pedig képtelen volt úgy belémélyeszteni kardját, mint tette azt a gyűlöletes Thorunnal. Broðirt mindig is kedvelte.

És nem az apám lánya vagyok. Azon szempontok szerint nem, amik számtának. Nem vagyok hajlandó az lenni.

Az öccse mellett ott ült apja galdur-asszonya, Silrið. Magas és fakó hajú, az arca csupa éles vonás, nyakában csontokból készült nyaklánc. Elvar a csizmájában megbúvó viperában is jobban megbízott, mint az asszonyban, azonban a csata hevében Silrið átállt mellé, és átnyújtotta neki Thorunt, úgyhogy Elvar úgy döntött, egyelőre maga mellett tartja a galdur-asszonyt, legalább amíg el nem dönti, mihez is kezdjen vele.

Az egyik szétzúzott falon át havat söprő szellőket szökött be a terembe, Elvar pedig látta, hogy kinn az utcán tömegek gyülekeznek a pusztítást bámulva.

Nem hiszem, hogy miattam jöttek volna. Balra pillantott, oda, ahol Ulfrir állt, aki időközben farkasból ismét emberré változott, most pedig farkasprém köpenyébe burkolódzott, őszesfekete haja körbefogta csupa éles vonásokból és mély árnyakból álló arcát, borostyánszín szeme pedig úgy izzott, mint a zsarátnok. A lánya, Skuld ott állt mellette, vörös haja egy élénk színfolt az amúgy fakó csarnokban. Szárnyát, amely összehajtvá pihent a hátán, többé már nem rejtette köpeny. Az utcán álló emberek tágra nyílt szemmel mutogattak. Skuld vetett rájuk egy lekicsinylő pillantást, majd elfordította tekintetét.

Csoszogó léptek hallatszottak, majd Sighvat, a Hájás bevánszorgott a romokban álló csarnokba, fókabőr köpenye szorosra húzva testén, kezében egy gőzölgő tál kása. Az emelvényen ülő Elvar felé vette az irányt – a *berserk*ekhez érve morgott nekik valamit, de azok maradtak ott, ahol voltak, útját állva a férfinak.

– Engedjétek át! – parancsolta nekik Elvar, mire azok utat nyitottak, Sighvat pedig haragos tekintettel elcsörtetett köztük.

– ...meg akarják akadályozni, hogy a vezérem elé járuljak, a mocskok – motyogta, ahogy odaért Elvarhoz. – Tessék, vezérem! – mondta, átnyújtva neki a tál kását. – Finom, én magam tettem bele mézet.

– Nem vagyok éhes – motyogta Elvar.

– Dehogynem vagy – felelte Sighvat –, csak nem veszed észre. A gyilkolás néha meglopja az embert az étvágyától, de higgy nekem, éhes vagy. Márpedig az éhség elcseni a józan eszedet, most pedig szükségünk van a mi mély-fortélyú vezérünkre és az ő *minden* csepp észére. Úgyhogy, kérek, egyél! – Ismét felé nyújtotta a tál kását, mire, Elvar meglepetésére, megkordult a gyomra. Ezúttal elvette a tálat.

Sighvat mosolyogva bólintott, majd körbehordozta tekintetét a romokban álló csarnokon, a halomba hordott holtakon, az ácsokon és építőmunkásokon, akik azon dolgoztak, hogy megtisztítsák és újraépítsék a csarnokot, és az utcán gyülekező embereken, majd kidüllesztette orcáját, és hosszan kifújta a levegőt.

– Úgy sejtem, a terved jól sült el, de... – körbepillantott, majd közelebb hajolt a lányhoz – ...most mit csinálunk? – suttogetta.

Jó kérdés.

– Van egy feladatunk – mondta Sighvatnak, ahogy egyik keze a láncingének ujjá alatt rejtőző, csomómintás sebhelyéhez tévedt. Az a sebhely volt véresküjének pecsétje és emlékeztetője. – A legjobb lesz, ha neki is veselkedünk.

– Hja – motyogta Sighvat komoran. Talán fel sem fogva, mit is tesz, kézfejét a szájához emelte és beleharapott, kihúzott belőle egy hosszú szálkát, és a földre köpte.

A csarnokba emberek léptek be és indultak meg Elvar felé a havon és a törmeléken keresztül. Grend vezette őket, ráncokkal mélyen barázdált,

cserzett arca komor, válla körül gyapjúköpeny. Mellette Gytha, Störr jarl bajnoka lépkedett, sötét haja szorosan befonva, orcájától felső ajkáig régi sebhely húzódott.

Tegnap még ellenem küzdött. Kíváncsi vagyok, vajon a ma mit hoz.

Őket több mint negyven férfi és nő követte, mind prémet és láncinget viselő, felfegyverzett harcosok.

Grend elért az emelvény lábához, oda, ahol a *berserk*irek örködtek, és megállt.

– Engedjétek át! – mondta Elvar legyintve egyet, mire a *berserk*irek utat nyitottak.

– Elhoztam őket, ahogy kérted – mondta Grend, ahogy megállt Elvar mellett, szorosan a lány jobbáéhoz húzódva, majd baljóslatún az előttük gyülekezőkre pillantott. – Az apád jelentéktelen kis jarljai, Snakavik kapitányai, és az összes zsoldossereg vezére, amelyik csak felelt apád hívására.

Elvar csak ült ott és nézte őket, egyenesen a szemükbe meredve. Tekintetükben kérdéseket, félelmet, csodálatot, megvetést látott. Megkapzsiságot. Sokuk tekintete Ulfrir, Skuld és az Elvar lába előtt heverő ládák közt cikázott.

Elvar mély lélegzetet vett, és felállt. Még mindig azt a vérfoltos *bryn*-jáját viselte, amelyet a csatában is, a csípőjéről kard lógott, a karját pedig aranygyűrű fogta közre. A vállán Agnar fekete medveprém köpenye pihent. Figyelmét először Gytha és apja drengrei felé fordította.

– Végeztem a férival, akinek esküt tettetek – szolt Elvar, majd megkönnyebbült, amiért hangja nem árulta el aggodalmának mélységét. – Gytha, most mit teszel?

Gytha előrelépett egyet, mire pár *berserkir* morogni kezdett.

– Megküzdöttünk ellened, és veszítettünk – vont a vállát Gytha, ügyet sem vetve a *berserk*irekre. – Én úgy látom, Störr jarl halott, és te vagy a legidősebb még élő gyermeke. Immár te vagy a jarlunk, mind születési előjogod, mind győzelmed alapján. Készen állok esküt tenni neked, hogy úgy szolgáljalak, mint szolgáltam apádat.

Jarl. Ennek hallatán Elvar gyomrában megrebbent valamit. Félelme és izgalma egymásba folyt.

Elvar bólintott, miközben igyekezett megakadályozni, hogy az őt átjáró megkönnyebbülés az arcára is kiüljön.

– És mi a helyzet apám drengrejeivel? – kérdezte, ahogy tekintetét lassan végighordozta a Gytha mögött összegyűlt, láncinget viselő harcosokon.

– Ugyanúgy érzek, mint én – felelte Gytha.

– Ezt tőlük szeretném hallani.

– Készen állunk esküt tenni neked – mondta egy magas és szálkás, vörös szakállú férfi.

– Hja – mondta egy másik dreng, majd egyesével mindegyik kapitány előrelépett, és szintén felszólalt.

– Helyes – bólintott Elvar. Tekintete a maroknyi láncinges, ezüst vagy arany kargyűrűt viselő férfira és nőre tévedt. Az apja alacsonyabb rangú jarljaira.

– És ti mind? – szólt Elvar. – Jól szolgáltátok apámat. Engem is szolgálni fogtok?

Erre egy asszony lépett előre, egérbarna hajú, széles vállú és zömök, jól megmunkált *brynjában*, fegyverövében szakállas baltával.

– Runa Rőt-Balta – mondta Elvar.

– Mi eskünet az apádnak tettük, te pedig legyőzted őt. Itt immár te uralkodsz. Mi pedig esküt teszünk neked – mondta Runa, mire Elvar bólintott.

– Meghallgatom majd esküiteket, de azokat tartogassátok addig, amíg meg nem tudjátok, hová is vezetnek majd azok titeket. – Tekintetét a másik, a jarlok és a drengrek mögött gyülekező csapat harcosra emelte. – És veletek, vezérekkel és a ti zsoldosaitokkal mi a helyzet?

– Esküt tettünk rá, hogy segítjük Störr jarl háborúját Helka királynő ellen – mondta egy férfi. Fekete haja bozótos, szakálla arcának nagyját takarta, kezében két hollót ábrázoló pajzsot tartott lazán. – Ezer örömmel elfogadjuk az ezüstödet ugyanazért a feladatért. – Tekintete az Elvar lába előtt heverő kincsesládák felé villant.

– Az apám háborújára tettél esküt, Hjalmar, a Béketeremtő, a vad-szívűek vezére. Az azonban nem az *én* háborúm. Én más csatába készülök belevágni.

Uspa ellépett Berak mellől, és megállt Elvar balján. Elvar észrevette, hogy a *berserkir* meg sem próbálta megállítani a nőt.

– Az én csatám Lik-Rifa, a sárkány-isten ellen szól. Az ő sárkánytól-született gyermekei, a sárkányimádó követői és a köré gyűlő vaesenek ellen.

A csarnokra csend ereszkedett, csak a szél és a hó kavargott tovább.

– Kiállni egy isten ellen, na, az már egészen más csata, mint kiállni egy jarl ellen. Drágább multság, mint kiállni egy jarl ellen, úgy is mondhatnám – szólt egy fakó hajú, a csípőjén ezüstözött kardot viselő nő. – Két dolog kell ahhoz, hogy melléd álljunk. Több ezüst, mint amit az apád ígért, és a bizonyosság, hogy lesz esélyünk élni és elkölteni azt. Megküzdeni egy sárkánnyal nem kis dolog.

– Jogos meglátás, Ingvild Hullám-Járó – mondta Elvar. – Jártam Oskut-reðnél, láttam az istenek csatamezejét, láttam, amint a sárkány kiszabadult, és valóban rettentő. Azonban akkor is csak egy sárkány, mellettem pedig itt áll Ulfrir, a farkas-isten és szárnyas leánya, Skuld, és az ő láttukra is félelem költözik az ember szívébe. Aztán itt vannak az apám *berserker*jei és Störr jarl jarljai és drengjei, meg persze a rettegett ádáz-had. És egy folyóra való arany és ezüst, hogy kifizesselek titeket. – Belerúgott az egyik ládába, mire annak teteje felnyílt, felfedve az arany- és ezüstérmék, kupák, ékszerek és ékkövek abból kiömlő halmát. – És még ezek után is marad annyi, hogy még ezer hozzátok hasonló zsoldossereget felbéreljek. Ha követtek engem, azt nem ígérhetem, hogy mind túl fogjátok élni, de azok, akik igen, a legvadabb álmaiknál is gazdagabbá válnak.

Szavait ismét csend követte, mialatt Sighvat odahajolt hozzá, és a fülebe súgta:

– Jól szólsz, olyan jól, hogy már majdnem kedvem támadt menni és ölrakelni egy sárkánnyal. Majdnem.

És aztán Hjalmar, a Béketeremtő a magasba lendítette karját.

– Elvar jarl! – üvöltötte, miközben tekintetét egy pillanatra sem vette le a nyitott kincsesládáról. – Elvar jarl! Elvar jarl!

A teremben lévő összes harcos a magasba emelte karját, és csatlakozott a csatakiáltáshoz.